

Kral Oidipus / Sophokles

Çeviren: Bedrettin Tuncer

Haberci :

Sizler ki bu ülkenin en ünlü büyüklerisiniz, eğer bir vatandaş olarak bu Labdakos oğullarına hala asil bir sevgi besliyorsanız, anlatacaklarımı nasıl dinleyeceksiniz? Bu acıya nasıl katlanacaksınız? Bu yasa nasıl dayanacaksınız? Bu evde saklı öyle cinayetler var ki, onları ne Istros'un, ne de Phasis'in suları temizleyebilir. Çok geçmeden burada mukadder olmayan, bile bile sebebiyet verilen başka felaketlerde göreceğiz: en acı ıstıraplar kendi kendimize verdiğimiz ıstıraplardır.

Pek çabuk söylenecek ve duyulacak bir haber: Kraliçemiz Lokaste öldü. Kendini öldürdü. Bu facianın en acıklı tarafına uzak kaldınız, gözlerinizle görmediniz. Fakat sizlere gücüm yettiği kadar tasvir edince bedbaht kadının nasıl ıstırap çektiğini anlayacaksınız.

Çılgın bir halde saraydan içeri girer girmez, iki eliyle saçlarını yolarak yatak odasına koştu. Arkasından hızla kapıları kapadı, yıllarca ewel ölen Laios'u imdada çağırıyor, ona elleriyle babasını öldüren, kendi annesinden çocuk sahibi olan oğlunu hatırlatıyordu. Kocasının oğluyla kocası olarak yattığı, çocuğundan çocuk sahibi olduğu yatağın üzerinde inliyor, gözyaşı döküyordu. Sonra nasıl oldu bilmiyorum: Oidipus haykırarak içeri atıldı ve ben kraliçenin ölümünü görmedim. Gözlerimizi kendini kaybetmiş bir halde koşan Oidipus'un üzerinden ayıramıyorduk. Şuraya buraya koşuyor, bir kılıç istiyor, karısının, hayır karısının değil, kendini ve çocuklarını dünyaya getiren kadının nerede olduğunu soruyordu. Köpüren öfkesi içinde, bir tanrı, bilmiyorum hangi tanrı, ona kraliçeyi gösterdi, çünkü hiçbirimiz ona kraliçenin bulunduğu yeri söylememiştik. O zaman müthiş bir çığlık kopardı ve sanki biri ona yol gösteriyormuş gibi, çifte kanatlı kapıya atıldı; kapıyı rezeleri üzerinde döndürerek açtı, odanın içine atıldı. Orada karısını asılmış bulduk; ip hala boğazını sıkıyordu. Zavallı adam bu manzara karşısında korkunç feryatlar kopardı. Karısını havada asılı tutan düğümü çözdü; bedbaht kadın yere düştü. İşte o zaman feci sahneler gördük: Oidipus, ölünün elbiselerinden altın iğneleri koparıp aldı, kendi göz çukurlarına batırdı. Gözlerinin artık ne felaketlerini, ne de cinayetlerini görmeyeceğini haykıra haykıra söylüyordu: 'Bundan sonra karanlıkta bu gözler, görmeyecek; keşke hiç görmemiş olsalardı. Artık hiç kimseyi tanımayacaklar: keşke hiç tanımamış olsalardı' diye haykırarak elleriyle göz kapaklarını kaldırıyor, iğneleri durmadan batırıp çıkarıyordu. Kıpırmızı gözlerinden çenesine kanlar akıyordu; gözlerinden ıslak kan damlaları dökülüyor, kapkara bir yağmur, kızıl bir dolu fışkırıyordu.

Bütün bu felaketleri karı koca kendileri istediler, kendileri paylaştılar. Evvelce eski bir saadetin mirasına konmuşlardı. Fakat bu gün artık bu saadetin yerine feryattan, lanetten, ölümden, yüz karasından başka bir şey kalmadı; velhasıl bütün felaketler bir araya geldi.